

L'hora del canvi a Bèlgica?

Els ciutadans belgues són cridats a les urnes el dia 10 de juny, a les eleccions legislatives federals. Considerats de poc interès al costat de les passades eleccions franceses, aquests comicis podrien significar un canvi del color del primer ministre, de liberal a demòcrata-cristià. Sempre, però, del costat flamenc.

No és cap secret que les eleccions legislatives belgues del 10 de juny no tenen ni tindran el mateix ressò mediàtic d'alguns altres comicis europeus i internacionals, però el cas belga va més enllà: aquí els mitjans de comunicació sovint es qüestionen fins i tot l'interès que senten els ciutadans cap a les pròpies eleccions, per culpa, entre més coses (diuen), del llenguatge avorrit que es fa servir a la campanya o de la complexitat del sistema polític i les institucions. Certament, l'estructura federal d'aquest estat separa de manera rigorosa les principals formacions po-

lítiques entre les regions de Flandes i Valònia (francòfon), és a dir, que no hi ha partits a escala d'estat sinó només d'àmbit territorial, amb la qual cosa es fa difícil que un való (per exemple) conegui i segueixi el programa polític d'un flamenc que es presenta per primer ministre de Bèlgica (i a l'inrevés). I no tan sols això: en virtut del sistema electoral belga, els flamencs només poden votar candidats flamencs i els francòfons de Valònia els seus, mentre que els habitants de Brussel·les Capital (la tercera regió de Bèlgica) han d'escollir entre la llista electoral flamenc i la valona.

Fel·lacions en canvi de vots

La nota pintoresca de la campanya electoral belga va venir de la mà (per no dir dels llavis) de la candidata al senat Tania Derveaux, quan va prometre 40.000 fel·lacions en canvi de vots en una campanya feta a internet pel partit de protesta NEE ("No" en neerlandès), que vol representar el "vot de protesta imparcial" dels descontents amb el sistema i les opcions polítiques actuals. La idea d'aquesta jove estudiant de tècniques de mercat —que, per atraure la *clientela*, apareix a la seva web gairebé nua i amb aletes d'àngel— era jugar amb les paraules *job* ('feina') i *blowjob* ('fel·lació'), arran dels 200.000 llocs de treball que ha promès el primer ministre actual, Guy Verhofstat, si torna a ser l'escollit. Segons diu a la web, trigaria 500 dies voltant pel món fent 80 fel·lacions diàries als interessats. "L'oferta és limitada; apunta-t'hi ara que encara hi ets a temps."

Però, com ella havia anunciat diverses vegades, tot era una broma que, malgrat tot, ha acabat complint a la seva manera. Vistes les 100.000 sol·licituds d'interessats en una fel·lació, la candidata va decidir penjar un vídeo a la plataforma You Tube, en què una jove japonesa fingeix fer una fel·lació, mentre parla, fent broma, de política internacional amb una parella imaginària. "És una ajudant a qui he hagut de recórrer després de rebre tantes sol·licituds."

A l'esquerra, Yves Leterme (CD&V). A la dreta, Elio di Rupo (Partit Socialista belga)

"Nosaltres no tindrem dret a un enfrontament magistral i decidim com el que van tenir Nicolas Sarkozy i Ségolène Royal a França. Per tant, els electors ho saben: la campanya presidencial francesa ha suscitat molt més interès que les nostres legislatives belgues", explica Marc Lits, director de l'Observatori Mediàtic de la Universitat Lliure de Brussel·les. Una dada palesa allò que per a tothom és una evidència: el debat televisiu entre Elio di Rupo i Yves Leterme (els candidats való i flamenc amb més opcions a primer ministre) va registrar gairebé menys audiència que el gran combat d'idees i de propostes entre Nicolas Sarkozy i Ségolène Royal a la televisió francesa.

Aquest és l'esperit de Bèlgica quan falten pocs dies per a unes eleccions que designaran els membres de la Cambra de Representats i del Senat i que podrien donar les claus de la presidència a un nou primer ministre. Més de set milions de persones són cridades a les urnes en un país on el vot és obligatori, tot i que l'abstenció hi és força alta (a les eleccions legislatives de 2003 va voltar el 8,4%).

Fantasmes

Una hipotètica pujada dels Vlaams Belang en la intenció de vot fa reviure els fantasmes de la ultradreta. Aquest partit, encapçalat, entre més polítics, per Philip Dewinter, ha estat el responsable que aquesta opció més radical hagi pujat els darrers anys a Flandes. Segons les enquestes, el Vlaams Belang, que va sorgir del partit prohibit Vlaams Blok i es presenta amb una programa obertament independentista, ocuparà el

segon lloc a Flandes i guanyarà uns 2,5 punts respecte a les eleccions de 2003, tot i que amb relació als comicis flamencs de 2004 perdrà força.

De la banda francòfona, els candidats més ben situats són el socialista Elio di Rupo i els liberals Didier Reynders i Louis Michel, actual comissari europeu de Desenvolupament i Ajut Humanitari, que ha agafat un mes de vacances per poder participar a les eleccions. El Partit Socialista va quedar tercer a les eleccions de 2003.

Sigui quin sigui el resultat, ja se sap gairebé de segur que el primer ministre belga serà flamenc, per una qüestió demogràfica: a Bèlgica hi ha al voltant d'onze milions d'habitants, dels quals 6,5 són flamencs i 4,5 són valons, per la qual cosa el càrrec de primer ministre sol ser per a algú originari de Flandes.

Segons els sondatges, els demòcrata-cristians flamencs del CD&V són, ara per ara, el partit més ben situat, amb un 30% d'intenció de vot, i amb la garantia que dona el fet de presentar-se en coalició amb els nacionalistes moderats del NV-A (també flamencs). Si es complissin els pronòstics de les enquestes, aquesta

coalició encapçalada per Yves Leterme (actual president de Flandes) faria caure l'home que ocupa el càrrec de primer ministre des de fa vuit anys, el liberal del VLD Guy Verhofstadt, que governa amb una coalició de quatre partits. Els sondatges li vaticinen una pèrdua del 8% dels vots. La formació de Leterme es presenta amb un programa polític més agressiu, en què reclama més transferències de poder a les regions per part de l'Estat federal. "Una redistribució de les competències en l'àmbit de la sanitat i del treball, a més d'una certa autonomia fiscal han de millorar el servei als nostres ciutadans", defensa Leterme.

Una transferència de poders de la

qual es parla sovint, aquests mesos més que mai, sobretot després del desembre passat, quan la televisió pública belga va emetre un reportatge fictici en què s'anunciava que Flandes havia proclamat la independència. Els analistes polítics afirmen que aquest reportatge va tornar a encendre el debat (present també a la campanya electoral) sobre la possible desaparició de Bèlgica amb un Flandes independent, una Valònia adherida a França i una regió de Brussel·les Capital que es mantindria com a capital de la Unió Europea.

*Jordi Miró
Brussel·les*